

udviklede Landbrug, som vi kender i vort Land. Og hvis ærede Medlemmer vil se Sagen fra dette Synspunkt, er jeg sikker paa, at man vil give mig Ret i, at det, det gælder om, er at forsøge, om der ikke er Maader, paa hvilke Mennesket er i Stand til for Havets og de ferske Vandes Vedkommende at gribe ind i Naturens Husholdning og tvinge den til at levere Mennesket et baade forholdsmæssigt og absolut langt større Udbytte, end den hidtil har gjort. Det forekommer mig, at de Erfaringer, vi har med Hensyn til vort Fiskeri, allerede støtter denne Tankegang. Hvis vi nemlig undersøger, hvor stor en Mængde Fisk, maalt i Kilogram, vore Have kan levere, kommer vi til det Resultat, at det af Bundfisk foreløbig lykkes os at faa mellem 10 og 20 kg pr. ha, men i Tyskland er der Søer, i hvilke man driver rationelt Fiskebrug, som kan levere mellem 50 og 100 kg pr. ha. Hvor man har rationel Karpeavl, som i Tyskland, kan man fremstille mange Gange 100 kg pr. ha i Kårper. Det er det, jeg ønsker, at vi skal gøre os fortrolige med og prøve paa ved Hjælp af Lovgivningen at komme ind paa.

Hvis man nu vil gaa ind paa dette, er det klart nok, at der blandt andet maa tilvejebringes en nær Forbindelse mellem Videnskaben og Praksis. Hermed mener jeg begribeligvis ikke, at det er Videnskabsmændene, der skal fiske, for det har de ikke Forstand paa, men vi skal have en lignende Forbindelse mellem vort Fiskebrug og Videnskaben, som vi har mellem vort praktiske Landbrug og Landbrugsvidenskaben. Vi skal have noget, som man med et kort Udtryk kan kalde Fiskeriets Landbohøjskole, ikke en Institution, der skal kommandere Fiskerne, men en Institution, der med samme Grundighed som den, hvormed Landbohøjskolen studerer Landbrugsvidenskaben, skal studere alle Spørgsmaal, som kan tjene til Oplysning for den praktiske Fisker og hjælpe ham i hans daglige Erhverv, som kan bevirke, at den praktiske Fisker faar et større og større Udbytte af sit farefulde Livserhverv samtidig med, at det hele Samfund faar tilført større og større Mængder af nærende Føde. Og hvis man ser sig om efter en saadan Institution, kunde det jo tænkes, man kunde faa en Institution af den Art ud af det Fiskeriraad, som den nedsatte Kommission omtaler i sin Betænkning, se Tillæg A. Sp. 2385. Jeg er nu mere tilbøjelig til at tro, at man opnaaede noget godt ved at gaa en anden Vej. Vi har nem-

lig set, at den bestaaende danske Biologisk Station har udrettet et yderst fortjenstfuldt Arbejde ved videnskabelige Studier med Hensyn til Havfiskene, og jeg er af den Opfattelse, at det burde overvejes — og jeg haaber, det ærede Udvalg vil overveje det —, om ikke vi skulde bygge paa de Spirer, vi her har, og omdanne denne danske Biologisk Station til, hvad jeg, for at bruge et kort Udtryk, har kaldt en Fiskeriets Landbohøjskole, en Institution, der ledes først og fremmest af biologiske Forskere, men desuden har Forskere paa andre Omraader knyttet til sig, der kan støtte Biologerne, f. Eks. Kemikere og Teknikere, og gøre denne Institution stor nok til, at den samtidig kan foretage Undersøgelser rundt omkring i vore Fervande, saa vi ikke skal bruge en lang Aarrække for at faa opklaret hvert enkelt af de Spørgsmaal, det er af Interesse at faa opklaret. Jeg vilde være glad ved, om det ærede Udvalg alvorligt vilde overveje det Spørgsmaal, om vi ikke nu skal gøre et Fremstød, gøre Danmark til et førende Land med Hensyn til Agerbrug til Søs, ligesom det i hvert Fald i visse Retninger er et førende Land med Hensyn til Landbruget. Vi har Betingelserne.

For at faa noget ud af Fiskeriet baade i det ferske Vand og i Havet er det imidlertid ikke alene nødvendigt, at det støttes af den biologiske Forskning og af moderne, videnskabeligt uddannede Teknikere, vi maa ogsaa, som jeg paapegede ved Finanslovforslagets Behandling, organisere Virksomheden i stor Stil og drive den som en Helhed. Et virkelig rationelt Fiskeri kræver, at det er Staten, der overtager Virksomheden. Paa dette Punkt er imidlertid begge de forelagte Lovforslag efter mit Skøn utilfredsstillende, for de bygger helt og holdent paa de tilvante Forestillinger om Ejendomsret til Vandene. Loven om Ferskvandsfiskeri giver Ejerne af Jord, som støder op til forskellige Vand, Retten til at drive Fiskeri, blot fordi deres Jord støder op til Vandarealet. Der er kun gjort Undtagelser fra denne Regel i enkelte Særligt, hvor en Rettighed, der eksisterer i Kraft af gældende Lov, eller noget andet er en Hindring for, at den almindelige Jordlodsret kan medføre Retten til Fiskeriet i det paagældende Vand. Og for Havets Vedkommende er det endnu meget urimeligere, for Lovforslaget giver Lodsejerne en Ret til at have Aalegaarde, skønt, som jeg paaviste i mit Finanslovsforedrag, Aalens Livshistorie ikke frembyder det ringeste Gran af gyldig